

Da bi čovjek došao do svoje istine treba imati hrabrosti stati pred Boga i u njegovu svijetlu sagledati sebe. Nitko od nas nije ono što je u svojim očima, niti ono što smo u očima drugih. Ono smo što smo u Božjim očima. Kada se Ilija prorok ljuti na Boga, te je obeshrabren svojim životom do te mjere da želi umrijeti, Bog ga vodi do gore Horeba gdje se Ilija treba susresti s Bogom. Prije susreta Bog mu postavlja pitanje u smislu zbog čega se on tako ponaša, zbog čega je zapao u takvo stanje? Ilija u svom odgovoru ne vidi nikakve svoje krivnje za to svoje stanje. Kao krivi su drugi, pa malo i sam Bog. Onda mu Bog veli da iziđe iz pećine i stane pred Gospodina koji upravo prolazi. Ilija mora stati pred Gospodina, ne toliko da bi vidio Boga, nego da vidi sebe. Samo pred Bogom može vidjeti pravu istinu sebe. Nakon ovoga on se vraća onim istim putem kojim je pobjegao u pustinju. On je sada drugačiji.

Kako je važno u našem vjerničkom životu znati češće stati pred Boga i dopustiti mu da nas gleda. Ne trebamo se bojati njegova pogleda. Nije to pogled prijetnje, nego zaštite. Blago onomu nad kim su Božje oči uvijek otvorene. Kajin je pobjegao ispred Jahvinih očiju i zbog toga nije postao sretan. Naprotiv.

Nađimo vremena da možemo biti pred Bogom. Tako ćemo bolje upoznati Boga i sebe, a druge ćemo gledati na drugi način bez osuđivanja i odbacivanja. Nećemo tada biti sposobni samo vidjeti mane drugih, nego prije svega ono božansko, ono sveto i plemenito što oni nose u sebi. Amen. (Mons. Zdenko Križić)

Misna slavlja i župni oglasi

Pon, 2. srpnja	18.30 + Ana i Ivo Josić
Uto, 3. srpnja	18.30 + Vjekoslav, Marija, Josip i Marijan Jeletić i ob. Glad
Sri, 4. srpnja	18.30 Na čast Sv. Josipu: Za duhovno i tjelesno zdravlje ob. Mihaljević
Čet, 5. srpnja	18.30 Po nakani (al) Sv. Ćiril i Matod
Pet, 6. srpnja	18.30 Po nakani (al) Sv. Marija Goreti, dj. i mč.
Sub, 7. srpnja	18.30 + Ana Luketić (30. dan) i Dijana Žlimen. PRVA SUBOTA
8. srpnja 14. NKG	8.30 CEROVNIK: + Danica Pavlič (30. dan); Ivan Pavlič i ob. Pavlič Bencin; ob. Pavlič Jurićini. 10 OŠTARIJE: Misa za narod

1. HODOČAŠĆE u Međugorje je u petka, 13. srpnja. Polazak je ujutro u 6 h, a povratak u nedjelju, 15. srpnja do 20 h. Cijena prijevoz i dva dana polupansion do 480 kn.

2. TREĆI NACIONALNI susret hrvatskih katoličkih obitelji u Solinu u subotu i nedjelju, 15. i 16. rujna 2018. godine. Prijave do 10 kolovoza zbog osiguranja smještaja.

Nakane apostolata molitve za mjesec srpanj

Evangelizacijska: Svećenici i njihov pastoralni ministerij: - Da svećenici, koji doživljavaju umor i osamljenost u svom pastoralnom djelovanju, nađu pomoć i utjehu u svojoj prisnosti s Gospodinom i u prijateljstvu svoje braće svećenika.

Biskupska: Poštivanje čovjekova dostojanstva: - Da se, poštujući dostojanstvo čovjeka i čuvajući vrjednote nedjelje i blagdanskih dana, nastoji oko zapošljavanja, a zaposlenima omogućiti primjeren odmor i pravedna plaća za njihov rad.

Izdavač: pop Antun Luketić - Župni ured Oštarije: www.zupa.ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC
047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com
1. srpnja 2018. • 13. NKG • God. IX. • br. 26 (409)

Djevojko! Zapovijedam ti ustani!

Čitanje svetog Evanđelja po Marku: - U ono vrijeme: Kad se Isus ladom ponovno prebacio prijeko, zgrnu se k njemu silan svijet. Stajao je uz more. I dođe, gle, jedan od nadstojnika sinagoge, imenom Jair. Ugledavši ga, padne mu pred noge pa ga usrdno moljaše: »Kćerka mi je na umoru! Dodi, stavi ruke na nju da ozdravi i ostane u životu!« I pođe s njima. A za njim je išao silan svijet i pritiskao ga.

Dok je Isus još govorio, eto nadstojnikovih s porukom: »Kći ti je umrla. Čemu dalje mučiti učitelja?« Isus je čuo taj razgovor, pa će nadstojniku: »Ne boj se! Samo vjeruj!« I ne dopusti da ga itko drugi prati osim Petra i Jakova i Ivana, brata Jakovljeva. I dođu u kuću nadstojnikovu. Ugleda buku i one koji plakahu i naricahu u sav glas. Uđe i kaže im: »Što bučite i plaćete? Dijete nije umrlo, nego spava.« A oni mu se podsmjehivahu. No on ih sve izbaci, uzme sa sobom djetetova oca i majku i svoje pratioce pa uđe onamo gdje bijaše dijete. Primi dijete za ruku govoreći: »Talita, kum!«, što znači: »Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!« I djevojka odmah usta i poče hodati. Bijaše joj dvanaest godina. I u tren ostadoše zapanjeni, u čudu veliku. On im dobro poprijeti neka toga nitko ne dozna; i reče da djevojci dadnu jesti. Riječ Gospodnja. (Mk 5, 21-43)

Ne boj se! Samo vjeruj!

Dvije čudesne pripovijesti: Oživljavanje mrtve djevojke i izlječenje bolesnice! Opisane su živo, zorno. To je Isusovo čudo. Za to postoje mnogi svjedoci. Nisu mogli svi obmanjivati. Mnogi misle: takozvana "čuda" bila bi jednostavno djelovanje osobite psihičke snage, jednog jakog duševnog utjecaja. Ali se ne može objasniti izlječenje slijepca od rođenja, uskrsavanje mrtvaca ili hranjenje pet tisuća muškaraca s pet kruhova. Ne, ima čuda, i ona se ne mogu izbrisati iz Isusova života. U čudu se Bog pokazuje kao stvoritelj i gospodar prirode. Ako je on njoj dao svoje zakone, tada je slobodan, izići izvan granica prirodnih zakona.

Čuda su znakovi prisutnosti Božje u njegovom stvorenju. Ako se i danas događaju čuda (kao npr. u Lurdu), to je zato, da naša vjera bude ojačana u Božju prisutnost. Ali čuda imaju i svoj vlastiti govor. Ona nam kazuju poruku. Tako čitamo i oba izvještaja o čudu u današnjem evanđelju. Oba govore o povjerenju, nadi i vjeri. Oba pokazuju ljude u najvećoj nevolji: oca, koji strahuje za život svoga djeteta, i ženu koja kroz svoju tjelesnu patnju ide pravim križnim putem. Oboje se okreću k Isusu tražeći pomoć. Njihova im vjera kaže: Isus može pomoći!

Žena, koja je bolovala od krvarenja, na kraju je snaga i svojih financijskih sredstava. Ona ne može više. U svojoj nevolji jednostavno želi potajno dotaknuti Isusa. Isus to osjeti i želi znati, tko ga se dotaknuo, ne da bi nju grdio, nego utješio, izliječio i otpustio. Prizor je jaki simbol za svaki osobni doticaj Isusa. Mi ga i danas možemo dotaknuti: u sakramentima, osobito u pričesti, u kruhu koji je njegovo tijelo. Također u molitvi, u Crkvi koja je njegov vidljivi lik, u neku ruku njegovo odijelo, njegova vanjšina. Uskrsavanje mrtve djevojke za sve nas je znak, da susret s Isusom čini živim. Ako živimo bez Boga, životarimo kao da Boga nema, tada smo duševno kao mrtvi. Boga naći je kao uskrsnuće. I ono je moguće iako mnogi to ne mogu sebi predočiti. Dvije čudesne pripovijesti koje se također danas događaju. Među nama.

Fra Jozo Župić

Propovijed vjeroučiteljima metropolije Senj, 25. lipnja 2018.

Za sve nas koji druge poučavamo u vjeri i drugima naviještamo Radosnu vijest prijeteći jedna diskretna opasnost da malo zanemarimo sami sebe. Kao što se često događa da meditaciju Božje riječi, koju trebamo kroz homiliju prenijeti drugima, tretiramo kao molitvu koja onda nadomješta druge oblike naše osobne molitve, pa se lako završi u životu bez molitve. Apostol

Pavao je bio jako svjestan ovih opasnosti te redovito provjerava sebe i pravi ispit savjesti da mu se ne dogodi da sam bude odbačen pošto je drugima propovijedao (1Kor 9,27). Stoga su ovo skupovi kada trebamo više sami sebi govoriti, a ne samo istraživati načine kako drugima prenijeti poruku evanđelja i biti im jasniji i razumljiviji. U evanđeoskom odlomku smo čuli djelić Isusova govora na gori, govora koji je vrlo direktan, po Mateju, upućen njegovim najbližim suradnicima, samo učenicima. U tom govoru kao nekakav refren se ponavlja Isusovo: „**A ja vama kažem**“. U ovom odlomku Isus nas upozorava na opasnost nepoznavanja samih sebe, a to znači na opasnost da ne živimo u istini. Svi veliki duhovni učitelji se slažu da nema ozbiljnijeg duhovnog napretka bez poznavanja samih sebe, bez istine samih sebe. Zato Isus žarko moli za svoje učenike da budu posvećeni istinom.

Osoba bez istine sebe nema mogućnost autentične komunikacije s Bogom i njezina se molitva ne može razviti u autentičan i plodonosan dijalog s Bogom. Isus veli da samo tko je od istine sluša njegov glas, i može razumjeti Božju poruku. Zato i Isus kada nekome želi dati neku Božju objavu, prije toga čini sve da osobi objavi nju samu. Sjećamo se dijaloga sa Samarijankom. Isus sve čini da ova žena postane svjesna svoje istine da bi se onda mogla otvoriti Božjoj istini. Isto tako se jasno vidi kako žena bježi od svoje istine, jednostavno se ne želi ili boji suočiti sa svojom istinom.

Svi smo mi pomalo takvi: bojimo svoje istine, ne želimo je sebi priznati, jer kao da ne znamo što ćemo poslije s njom. Kada mi Bogu priznamo svoju istinu onda će Bog znati što će s nama i s našom istinom bez obzira kako žalosna bila ta istina. Ali kada ne želimo Bogu priznati našu istinu, onda, da tako kažem, niti Bog ne zna što će s nama. Imamo i primjer apostola Petra. On nije pretjerano vjerovao Isusu. Kada mu Isus veli da izveze na pučinu i baci mreže za lov, Petar mu odgovara da su cijelu noć lovili i nisu ništa ulovili. Potom dodaje: „*Na tvoju riječ bacit ću mreže*“. Ovo ima značenje: „Evo bacit ću mreže i vidjet ćeš da nema ništa“. Htio je Isusu poručiti: „Ja sam u ovoj profesiji puno veći stručnjak od tebe“. A kada je ulovio toliko riba da je bila opasnost da se mreže pokidaju, Petar pada na koljena pred Isusom govoreći: „Udalji se od mene Gospodine jer sam grešnik“ (Lk 5,8). U ovom času je Petar upoznao sebe i svoju istinu, i sada je prikladan da bude Isusov učenik. Zato mu Isus veli: „**Ne boj se! Od sada ćeš loviti ljude**“ (5,10). Isus mu je htio reći: ne boj se što si otkrio da si grešnik, jer ti tek sada možeš postati drugi i drugačiji. Bez poznavanja sebe osoba ne zna zahvaljivati Bogu, a ne zna niti tražiti od Boga ono što joj je najpotrebnije.

Ako osoba nije svjesna Božjih darova, onoga što je od Boga primila, kako će moći iskreno zahvaljivati Bogu? Zašto će zahvaljivati? Ako osoba nije svjesna svojih mana kako će moliti Božju pomoć da promijeni svoj život kada ne vidi što bi trebalo mijenjati? U ovom evanđeoskom odlomku koji smo čuli Isus nas upozorava kako naš pogled može biti toliko usredotočen na druge da postanemo nesposobni vidjeti sebe. Možemo izoštriti svoj pogled prema drugima do te mjere da ćemo lako zamijetiti i trun u oku drugoga, dok brvno u svom oku nećemo vidjeti. Možemo pomisliti da je ovo samo neka Isusova hiperbola, da ovdje malo pretjeruje, ali ovo i nije samo pretjerivanje. Činjenica je da osobe koje sebe ne promatraju i ne ispituju, pretjerano promatraju druge kojima će onda otkrivati stotine mana, dok kod sebe neće vidjeti niti jedne.

Prije same svoje muke Isus će reći svojim učenicima da dolazi čas kada će svaki koji nema mača morati prodati svoj ogrtač i kupiti ga (Lk 22,26). Učenici nisu ništa razumjeli, nego jedan od njih reče: „Gospodine, evo ovdje dva mača“. Isus videći da ne shvaćaju što je htio reći samo veli: „Dosta je!“ Isus govori o maču s kojim učenici trebaju rezati sebe, svoju oholost, svoj egoizam, svoju nadmoć nad drugima, jednom riječju: svoje mane. Zna Isus da onaj tko ne sječe sebe, pili druge. Tko ne radi dovoljno na sebi, radi puno na drugima. Takvi su onda skloni osuđivanju i kritiziranju drugih i njihovih života.

Isus ne dopušta nikakva suđenja i osuđivanja. Nikada ne možemo do kraja znati zašto je netko ovakav i onakav. To ne znači da ne smijemo osuditi grijeh ili neko zlo koje netko počini, ali ne osobu. Često se kod nas događa da osudimo zlo, ali je problem što ne propustimo priliku baciti kamen ili blato na osobu. U slučaju one žene koja je uhvaćena u preljubu, Isus ne želi reći da ono što ona radi nije ništa, da je to sitnica, nego veli drugima: „**Tko je od vas bez grijeha neka prvi baci kamen**“. On ne dopušta da osuđujemo druge kada i sami imamo puno toga što spada pod osudu. Ali će isto tako ženi reći: „**Idi i nemoj više grijehiti**“.

*Missio
canonica*